

з народа на учителів; одного такого, д. Мороза, він сам приготував до екзамену.

Таким робом Ястребов з'являє ся таким робітником, яким мав його собі в ідеалі Віктор Іванович Григорович. Він робив у глухій куті для науки, для народнього самопізнання і просвіти, хоч, звісно, робити в маленькому місті далеко важче, ніж у великому, де є поміч від освічених людей. Та нарешті його нервова натура не витримала всего тягару роботи і прикрих обставин. Кажуть, в родині його був нахил до психічних хороб, бо батько його вмер від такої хороби; Владимир Николаевич від довшого часу почав слабнути на нерви і нарешті збожеволів і за не довгий час умер. Не мало причинили ся до сего дуже великі моральні неприємности по службі. За рік до його смерти почали в газетах нападати на хабарництво деяких учителів реальної школи, звісно виключаючи з хабарників Ястребова і ще д. Блізнїна; Ястребов признавав, здасть ся, сі напади справедливими і не рідко приходив до дому зі школи після розмов у сій справі з сльїми на очах. Сильно підірвала його здоровле і смерть від скарлятини двох дітей його. Але при всім тїм він щиро робив далі на родинній ниві. Скінчив він жите своє на 44 році. Вічна-ж пам'ять незабутньому, роботящому, талановитому діячу.

Л. Ч.

В. Васїлевскїй.

(Некрольоґ).

Між численними стратами, які понесла останніми місяцями російська академія наук, мабуть найбільше болючою для неї буде смерть професора петербурського університета Василя Васїлевського, що умер отсе, на 62 році житя. Покійник належав до найвизначніших сучасних византистів, і йому головно завдячує своє існуванє школа російських византистів, що займає поважне місце в науці. Головно займав ся він русько-византїйськими відносинами й питаннями з часів давньої Руської держави, тому його праці і в нашій науці мали важне значінне. Головними з них були: Византія и Печенѣги, 1872, Варяго-русская и варяго-англїйская дружина въ Константинополѣ XI и XII вѣкахъ (1874—5), Русско-византїйскїе отрывки I—VIII (1875—8), Русско-византїйскїя изслѣдованія (1893). Праці його визначають

ся великою ерудицією, зачерпненою не тільки з виданих матеріялів, але й із архивних дослідів, самостійністю гадки, сміливістю здогадів і виводів, часом досить гіпотетичних, але часто дуже щасливих і бистрих; його недавні досліді над сурозькою й амастридською легендами дали незвичайно цінний вклад в історію початків Руської держави. На жаль, його розвідки, переважно друковані в Журналі міністерства народного просвѣщенія (редактором його він був кілька років, і окрім того редагував засновану з його ініціативи часопись Византійскій временникъ), не виходили осібно, або виходили в дуже малім числі відбиток і стали малоприступні; петербурська академія добре зробила-б, видавши на пам'ятку свого члена збірник його праць.

М. Грушевський.
